

Protiv rušenja Generalštaba: Za kulturu sećanja a ne hotele i kockarnice

Kompradorski režim SNS-a je usvojio takozvani lex specialis koji omogućava rušenje zgrade Generalštaba u centru Beograda, koja predstavlja najveći spomenik na zločinačko NATO bombardovanje Savezne republike Jugoslavije 1999.

Dok režim glumi nekakvu lažnu brigu o očuvanju srpske kulture kroz osnivanje Fakulteta za srpske nauke, kažnjavanjem i rasparčavanjem Filozofskog fakuteta u Nišu, istovremeno planira rušenje istorijskog spomenika ključnog za kulturu radničke klase u Srbiji.

Te 1999. je pre svega stradala radnička klasa i narodna infrastruktura od strane imperijalističkih NATO bombi koje su 78 dana, bez odobrenja Saveta bezbednosti Ujedinjenih nacija sejale strah i smrt, stvarajući doživotne traume čitavim generacijama koje se i dan danas jasno sećaju zvukova sirena, aviona, i bombi.

U krajnje ciničnom ali ne i iznenađujućem potezu, kompradorska vlast političke mafije SNS-a po ubrzanom postupku žuri da do kraja dovrši ono što su NATO fašisti započeli svojim bombama, i da do temelja uništi zgradu Generalštaba.

Koruptivnim procesima uz niz skandala i malverzacija poslednjih godinu dana, došlo je do konačnog skidanja statusa zaštićenog spomenika sa zgrade Generalštaba.

Zbog čega? Kako bi na njenom mestu porodica imperijalističkog zločinca i glavnog finansijera genocida u Gazi, američkog predsednika Donalda Trampa mogla da izgradi konzumeristički hram u vidu luksuznog hotela, kockarnice, i drugih objekata rezervisanih za buržuje.

Predsednik Srbije Aleksandar Vučić, marioneta Zapadnog kapitala, koji konstantno tvrdi da se sve vreme "bori za Srbiju" je više puta [izjavljivao](#) da je zgrada Generalštaba „ruglo u centru grada“ koje treba srušiti. Ovo je još samo jedna potvrda da je njegova "borba za Srbiju" zapravo borba za očuvanje vlasti kriminalnog režima SNS-a, koji je pokazao poslednjih godinu dana kao nikada pre, da u očuvanju moći, kapitalistički vlastodršci su spremni da gaze i preko mrtvih, pa im rušenje jednog kulturnog spomenika poput Generalštaba ne predstavlja nikakav izazov.

Ministar kulture, [Nikola Selaković](#), koji bi trebao da štiti kulturne spomenike od uništenja, naravno svesrdno podržava ovaj sramni projekat rušenja Generalštaba. Nedavno je izjavio: "Strane službe se bore protiv rušenja Generalštaba jer ne žele da se zbližimo sa SAD."

Na ovu izjavu ministra Selakovića možemo samo da kažemo da je jedina strana služba koja se bori protiv rušenja Generalštaba zapravo radnička klasa Srbije, koja je njemu kao pripadniku vladajućeg režima strana sila, budući da su kapitalisti i političari po definiciji na suprotnoj strani u odnosu na radni narod.

Što se tiče kapitalističkog aspekta rušenja Generalštaba, važno je istaći da je ugovorna obaveza Srbije u poslu "revitalizacije lokacije Generalštaba", kako se zvanično kategoriše, da očisti parcelu i da tako omogući američkoj kompaniji da počne gradnju novih objekata. Država će sama rušiti svoj spomenik kulture i to za potrebe kompanije iz zemlje koja ga je uništila.

Ovo nam govori da je zapravo lex specialis donet pre svega da bi srpskim vlastima omogućio da ispuni [obaveze prema "strateškom partneru"](#), ilustrujući koliko kompradorska vlast u Srbiji zapravo nema nikakvu autonomiju i služi isključivo da sprovodi interese svojih neokolonijalnih gospodara.

Generalštab predstavlja jedno od najimpozantnijih arhitektonskih dela čuvenog jugoslovenskog arhitekta Nikole Dobrovića. Njegov izgled je inspirisan kanjonom reke Sutjeske gde se 1943. odvila jedna od presudnih bitaka Narodnooslobodilačke borbe protiv nacista i njihovih domaćih saradnika.

Ono što je izuzetno ohrabrujuće je masovni samoorganizovani otpor studenata i građana prema rušenju Generalštaba, koji pokazuje da postoji visok stepen svesti o značaju ovog istorijskog spomenika za narodnu kulturu. Protesti i javni pozivi na otpor pokazuju da i te kako postoji sila koja neće tek tako pustiti da se sećanje na kolektivno istorijsko stradanje radničke klase Srbije briše.

Ta sila nije nikakva strana služba. Ta sila smo svi mi koji odbijamo da ćutimo na kapitalističku bahatost i samovolju koja bi da na kostima stradalih u bombardovanju 1999. gradi hotele i kockarnice kako bi se nakrala još više para.

Klasna solidarnost se u potpunosti solidariše sa svim oblicima samoorganizovanog otpora rušenju Generalštaba i poziva radničku klasu da se u što većoj meri uključi u borbu protiv brisanja sećanja na jugoslovensko arhitektonsko nasleđe i imperijalističke NATO zločine 1999.